

Začiatok školského roka

Tak, a je to tu. Máme 3 školákov! Čakala som na tento čas trochu s malým srdiečkom. Jednak, dochádzanie do Bratislavy cez cestovné špičky. Odchod v rôznych časoch. Krúžky a snaha mať aj nejaký mimoškolský život a zábavu.... Nie, nemala som strach. Iba som chcela mať aj čas bez naháňania a radosti, že sme spolu.

Gwen sa do školy tešila. Čakali ju kámoši a nová pani učiteľka. Trochu som típla, ako zoberie prechod na tvrdý francúzsky režim. Pamätám si, ako sme sa s Arliem vytrápili pri úlohách. Gwen som naučila do konca augusta čítať po anglicky, aby som počas tohto školského roka mohla mať trpezlivosť na slovenčinu a francúzštinu. Hneď prvý týždeň dostali úlohy: písaním písmom viesť napísať nejaké francúzske slovíčka a naučiť sa básničku.

Písanie bola makačka, ale dala to. Básničku si preonačila tak, aby ju nejakým odverlikovala, aj keď si povymýšľala slová...iba, aby jej to foneticky sedelo. Náročnejšie však s ňou je prechádzať trucom. Keď niečo chce nejakým spôsobom, tak....“ to bude jednoducho tak....a opovážte sa niečo mi do toho povedať!“ Uf zaberie to dosť času ju presvedčiť, že v básničke je to takto a nie tak, ako si to ona vymyslela. Ale...dôležité je,

že má radosť. Aj keď asi po 3 týždňoch mi povedala, že nechce chodiť do školy, lebo všetko, čo spraví je zle.

Ale je veľmi šikovná. Z matiky ma prekvapuje, lebo jej to rýchlo páli a pochopí veci relatívne rýchlo. Kiež by jej to tak aj naďalej ostalo.

Arlie je tiež spokojný. Je v triede s Timoteiom, Robertom a Evou, najlepšimi kamošmi. Okrem toho ma super nového pána učiteľa Bertnarda. Má k nemu správny prístup a okrem toho som mu povedala, že Slavi cez týždeň nie je doma, tak potrebuje mať pevné hranice. Zobral to športovo a dáva ho do laty. Páči sa mi to. Úlohy nosí domov minimálne. Iba z 1. diktátu dostal 4-ku. Ale ani sa nečudujem. Cez COVID online vyučovanie diktátu vôbec necvičili a cez prázdniny ma to ani len nenapadlo. Tak teraz píšeme diktát 4x do týždňa.

Celkom sa z toho teší, keďže vidí, že sa zlepšuje. Začal chodiť na parkour do Skillab, kde je to už makačka a sú tam veľké deti. Pajštúnačík mu bol už nedostatočný, lebo tam boli malé deti a jednoduché veci. Okrem toho Pajštúnačík vôbec neotvorili kvôli korone. Chcel chodiť aj na vedecké pokusy, ale korona nám všetko zrušila. Budem musieť asi niečo vymyslieť, aby mal dosť podnetov. V poslednom čase stále kreslí, tak by to bola asi cesta, ktorá by sa mu páčila.

Tvoriť, maľovať a kresliť chcela aj Milla. Inkin kurz sa otvoril nakoniec u nej doma, ale nejakým spôsobom tam nechce ísť. Radšej chce kresliť doma. Aj tak toho má teraz dosť. Zo školi chodí sama autobusom. Dokonca som jej vybavila aj kartu na autobus, aby som jej neustále nemusela dávať drobné. 6. ročník nie je jednoduchý, ako zhodnotila. Pribudla fyzika a občianska. Okrem toho dostali nové učiteľky, ktoré sú skôr stará škola, takže 1. mesiac bol s plačom. Rozumiem tomu, že chce byť dobrá, mať dobré známky, len tomu treba venovať čas. A toho je teraz málo. Ráno treba skôr vstávať a chodiť von s Tobym. To isté po škole. Okrem toho pribudol

krúžok HIP-HOPU, ktorý sme hľadali dlho a čakali, kedy ho otvoria. Je tam 18 dievčat od 11 do 16 rokov a Milla sa tam cíti dobre. Tréningy sú dvakrát týždenne a prichádza riadne zmorená. Teší ma, že má menej strach chodiť von a nadviazala priateľstvá s dievčatami z okolitých ulíc. Samozrejme, že sa niekedy rozkamarátia, ale aspoň si zvykajú chodiť von.

S Tobym cvičí. Niektoré veci mu idú jednoduchšie, ako sadni, poklona, rolovanie. A niektoré ťažšie, ako napríklad kráčať pokojne bez ťahania vedľa nás, či sedieť na terase bez toho, aby si vyštekala hrdlo. Búdu má pod striežkou v garáži a sem-tam to tam vyzerá, ako po práci s motorovou pílou. Mám pocit, že rozhrýzie všetko, čo sa mu dostane do dosahu. Tato sa rozhodol, že bez dozoru nesmie byť v záhrade, lebo narobil paseky a škody všade. Je to asi naozaj pravda, ako to popisuje obrázok☺

**0-4
MONTHS**

**4-24
MONTHS**

**24+
MONTHS**

vo varení gulášu v Štitároch. Počasie bolo príjemné a guláš sa zadaril. Neostali sme do večera, pretože sme sa sľúbili na oslavu 60-tyky do Stupavy, k Ludovi Pieseckému.

Príjemný večer, aj s tancovaním. Cítili sme únavu dňa, takže sme ostali iba do nejakej 11, ale aj tak sme sa dobre zabavili. Odtiaľ sme poslali aj svadobné venovanie do Francúzska.

Na začiatku septembra sme mali ísť Cedricovi na svadbu do Francúzska. Korona a strach z 2. Vlny všetko pokazili. Francúzsko sa dostalo medzi červené krajiny, čo znamená, že ich návšteva by bola sankcionovaná 2-týždennou karanténou celej rodiny. Takže sme nakoniec nešli, ale sme absolvovali 10. Ročník súťaže

Týždeň na to mal Slávi Ponitriansku stovku. Makal a pripravoval sa tvrdo. Posledné 2 týždne behal každý deň po 20 km s niekym z nitrianskej bežeckej skupiny. Na akciu prišiel aj Martin z Nemecka. Chalani mali však tento rok nejakú smolu. Slávi bol ešte na 62 km na 7 mieste. Potom však zakopal a spadol. Nešťastne na stehno. Niekoľko dokrival do najbližšej stanice a zabalil to. Nemalo zmysel, aby beh dokončil, ale sa vytráпил a aj tak by už asi nemal lepší čas ako minulý rok. Bol z toho smutný, ale na druhej strane sa rýchlejšie zregeneroval. Aj Martinovi trval beh dlhšie ako minulý rok. Natierala som ho mariškovou masťou z Taráňa. Poctivo, každý večer.

Víkendy v septembri boli vždy v lese. Tato objavil nové miesto pod Pajštúnom – Stupavský kameňolom, kam sme sa vybrali každú sobotu a robili si oheň. Úplná pohoda. Takmer každú sobotu tam bolo niekoľko rodín a deti sa zabávali hľadaním kryštálov. Okrem toho sme mali kopec návštev, teda nie my, ale deti. Každý víkend k nám prišla niektorá z Milliných kamošiek alebo spolužiačok. Cez týždeň to boli zase Arlieho alebo Gweniny kámoši zo školy. Už som začala pociťovať až únavu z toľkých detí a kriku. Ale neustále som si hovorila, že je to fajn, lebo netušíme ako dlho to bude možné kvôli korone. A aj som mala

pravdu. 15. októbra, po tom ako už asi týždeň ukazovali čísla novonakazených prípadov na Slovensku cez tisíc prípadov denne, sa štát rozhodol konať a zrušiť krúžky, zavrieť stredné školy, obmedziť stretávanie ľudí na 6 v rovnakom čase a podobne. Povinné je nosenie rášok vo vnútri aj vonku. Polícia dozerá na to, aby pokutu dostal každý, koho bez neho chytia.

Na Slovensku je už okolo 28 000 chorých a 82 mŕtvych. Evidentne sa v 1. vlne ľudia poučili, snažia sa obmedziť kontakt so staršími obyvateľmi, preto je menej mŕtvych. Vakcína je v dohľadne a od februára 2021 by mala byť dostupná. Momentálne je vo

svete 40 000 000 infikovaných a cez 1 125 000 mŕtvych. Niektoré predpovede vravia, že do konca roka chorobu skrotíme a potom bude pokoj. Uvidíme. Medzi najviac zasiahnuté krajiny partie: USA, India, Brazília, Rusko a Španielsko. Aj tato bol na týždeň doma, keď sa zistilo, že mal míting s človekom, čo testoval pozitívne. Doma ostalo 35 ľudí, ale testy ukázali, že sa ani 1 nenakazil. Medzi ľuďmi sa šíria rôzne scenáre vysvetľujúce, čo sa deje, kto je za vírus zodpovedný a čo sa ním sleduje. Radšej nepočúvam, lebo je ťažko povedať a odpovedať na všetky pochybnosti a podozrenia.

Radšej sa snažíme žiť normálne. Aj keď zrušili všetky krúžky. Gwen si v septembri vybrala gitaru a začala chodiť na krúžok. Bola tam až raz. Jej čierna gitara je opretá o stenu v obývačke a sem-tam ju vyberieme. Tento týždeň si vytrhla zub. Doslova. Kýval sa jej. V sobotu vypadol Natálke, jej najlepšej kamoške. Gwen si v stredu ten svoj kývala toľko, až ho dostala von. Bola veľmi spokojná.

Aj ja sa snažím niečo pre seba robiť. Je to dosť náročné zabezpečovať chod domácnosti, robiť taxikára, chodiť do práce a po večeroch ešte robiť úlohy so všetkými deťmi.

V práci sa to teraz rozběhlo a firmy potrebujú minúť peniaze, ktoré mali určené na školenia. Vyzerá to tak, že do konca roka budú mať chalani čo robiť. Michal školí tiež a niekedy je toho toľko, že vypínam počítač s 20-30 neporiadenými mailami. Ale aspoň piatky večer mám 2 hodiny pre seba, kedy chodím na kurz výtvarnej. Preberáme rôzne techniky a sme bez rúšiek. Odtrhnúť z domu mi pomáha aj suseda Miška, ktorá chodí tiež. Inak by som to niekedy asi nedala ☺

Do Štitár teraz často nechodíme, raz do mesiaca. Mamina

nemá žiadnu imunitu kvôli znovunasadenej drastickej chemoterapii. Pri posledných 2 pokusoch dokonca aj skolabovala, takže jej museli prerušiť podanie.

November - December

Jeseň sa niesla v znamení COVID-19. To, čo predpokladali sa stalo skutočnosťou v novembri. Čísla nakazených vystrelili raketovo a denný priemerný prírastok sa pohyboval cez 3 000. Prišlo prvé plošné testovanie, ktoré sme absolvovali s Millou. V dlhom rade sme si odstáli 3 hodinym aby sa nám potom niekto pošpáral hlboko v nose. Až mi vyrazili slzy. Aj vďaka testom sme sa na konci novembra odvážili na chatu do Štiavnických Baní. Tentokrát aj so Zuzkou, Jankom a Petrou.

Užili sme si zahmlené počasie, no raz sa nám zadarilo skočiť na výlet neďaleko Vyhní na

slovenské Kamenné more.

Noc predtým sa Toby musel niečoho nažrať, tipujeme, že to bola buď otrava na potkany alebo nejaké jedovaté huby. Už počas cesty sa povracal v aute a počas pochodu po balvanoch obrastených zeleným machom sa mu tak trasli nohy a asi točila hlava, že to jednoducho vzdal a zaľahol. Odmietol pokračovať, lebo padal do jám medzi kameňmi. Nakoniec ho musel Slavo preniesť. Na ďalší deň bol Toby znovu veselý pes. Vystrašil nás však riadne.

Po návrate bolo už len kúsok s Slavomírovým narodením. Bolo mi čudné chystať tortu s vedomím, že je to už 41. Radšej som mu na tortu dala iba 1 sviečku. Tortu si užili všetci. Najviac sa narobila Gwen. Tá v podstate pomáha pri všetkých koláčoch a tortách. V práci mu tórt pribudlo haba-dej. Aj keď nemohol mať oslavu tak, ako minulý rok, užili si a neskôr sa dokonca vyšmykli z Koronových zákazov a tato zorganizoval v Štiavnických Baniach teambuilding pre 17 kolegov. Ako mi rozprával, všetci majú obmedzení už plné zuby a potrebovali za odreagovať varením gulášu a spoločným vyspevovaním až do rána. Po 5 dňoch bola iba 1

pozitívna kolegyňa, takže akcia mala osoch i úspech.

Deti zatiaľ v škole pilne nacvičovali v rúškach vianočné programy, ktoré sme posledný týždeň dostali v mailoch. Dokonca prišiel i Mikuláš (francúzky) a doniesol dobré knižky na čítanie.

Gwen nacvičovala svoju partiu poctivo. Lúskala prstami do taktu a to, že spieva sa dalo usúdiť z pohybu jej očí.

Ja som naďalej pokračovala vo výtvarke. Niektoré práce boli zaujímavejšie, niektoré ma prekvapili. Púpavy som dokončila asi na 5 hodinu a vôbec som netušila, že ma olejové farby natoľko chytia. Už si len nájsť čas na to, aby som mohla spraviť niečo aj doma. Zatiaľ sa mi podarilo veci iba podokončovať. Tak maximálne na hodinu. Viac si pri deťoch ani neviem predstaviť.

Aj Milla makala. Do školy na výtvarnú jej bolo treba spraviť kresbu tváre. A táto sa jej celkom vydarila. Pôvodne to mala byť ona, ale nakoniec to dopadlo úplne inak. Okrem

toho si našla systém učenia a vidno to na výsledkoch. Je toho veľa a takmer celý čas sa preučí.

19. decembra začal na Slovensku lockdown. Zavreli sa všetky obchody okrem potravín, drogérií a lekární. Von sa dá vychádzať iba do obchodov, bánk, pošty a práce, alebo pri nutných pobytoch vonku v prírode. Slovensko má 10 000 pozitívnych denne a dnes napríklad zomrelo cez 100 ľudí.

Vianoce sme však nechceli stráviť zavretí sami doma. Deti budú 3 týždne povinne doma a nikam sa nedá vycestovať. Tato sa dal otestovať pred Štedrým dňom a ja som bola doma s deťmi už 5 dní, takže sme boli čistí a do Štitáru sme šli. Počasie bolo až doteraz nadmieru teplé. Okolo 4-8 stupňov, takže o snehu sme ani neuvažovali. Čas však bol dobrý.

Také vegetovanie, jedenie a pitie. Jasne, že sme s tatom nevydržali a aj sme si odskočili na Zobor. Ale blato bolo také, že sa na ňom dalo šmýkať dolu kopcom. Ale zato sa dalo trochu sa porozprávať o budúcom roku, ktorý

vôbec netušíme aký bude. Slávi odmietol ponuku do Holandska. Po 10 mesiacoch naťahovania sa. Aj mi je to ľúto, ale keď v tom nemá pokoj, tak je to jasné, že tade cesta nepôjde. Je unavený a sám uznal, že mu už začína trochu preskakovať, teda cíti vnútorný stres.

Ktovie teda, kam nás budúci rok zaveje, a či vôbec, pretože tatkovci sa nejako chce ísť do stavby domu v Štitároch.

Silvester bol iný. Už sme nechceli byť iba zavretí vnútri. Po ceste do Štitár na vianoce Slavimu napadlo, že by sme mohli ísť na chatu do Štiavnických Baní. Pani Debnárová mala voľnú chatu a zvyšok sa udial rýchlo. Zavolali sme do Levíc Petre a brnkli Elenke. Súhlasili. Jediná podmienka bola mať negatívny Covid test. Na ten sme šli všetci a v stredu 30. sme frčali na chatu. Nabalení hrami, jedlom a v kufri aj Toby. Ako obvykle, veď sme ho nemohli nechať doma.

Nakoniec sme prišli poslední. Elenka, Marcel a deti už spoznali chatu a vítali nás. Všetci sme priniesli zásoby, takže nikto nehladoval. Petra sa asi najviac tešila do kuchyne vyvárať dobroty.

Ani neviem ako rýchlo prešiel čas, no stihli sme výpravy do okolia a na Silvestra sme všetci statočne vyliezli na najprv blatové a vyššie zľadovatené Sitno. Musím povedať, že cesta dolu bola riadny zaberák na nervy, lebo ľad bol šmyklavý a na všetky deti bolo treba dávať pozor.

Večer sme si pozreli ohňostroj v okolí a pripili si na nový rok 2021, ktorý začal tvrdou karanténou. Kvôli Covidu zavreli všetky lyžiarske vleky, športové zariadenia a hotely mohli dokončiť turnusy ubytovaných hostí a nových už nesmelli prijať. Nevadí, ešte sme si dali ďalší deň plný hier, kedy sa hrali naraz na niekoľkých miestach. Dokonca i Gwen sa naučila hrať FARÁRA.

Pri sedme sa zvyšoval hlas a ja osobne by som so Slavomírom ani nehrala, ak by na mňa kričal tak, ako na Petru. Ale tá to dala s úsmevom. S Elenkou sa nám podarilo ísť si zabehať a chlapi si do noci pokecali. Prijemný čas v tomto karanténovom období.

Aby sme si to užili úplne, Petra s Marianom zobrali deti do Levíc a my so Slavim sme mali 2 dni pre seba a Tobyho, ktorý ostal s nami. Spravili sme si pár pekných túr na Čertovu skalu a Damianovo bralo a večer

si pozreli film. Sami. V pokoji. Padlo mi to dobre. Potrebovala som čas bez detí, aby som zvládla nasledujúce obdobie online školy a zákazu vychádzania. Tento stav bude trvať celý január a vyzerá, že sa potiahne ešte niekoľko nasledujúcich týždňov.

Deti majú školu od 8 – 15 hodiny a k tomu ešte úlohy. Nepracujem. Nedala by som to, respektívne dala, ale s nervami v kýbli, čo momentálne nepotrebujem.

Najväčšia výzva je odolať nástrahe hier na počítačoch. Ak by som ich povolila tak deti

nič iné nerobia. Je to skúška výdrže, lebo Arlan dokáže robiť riadne naproti.